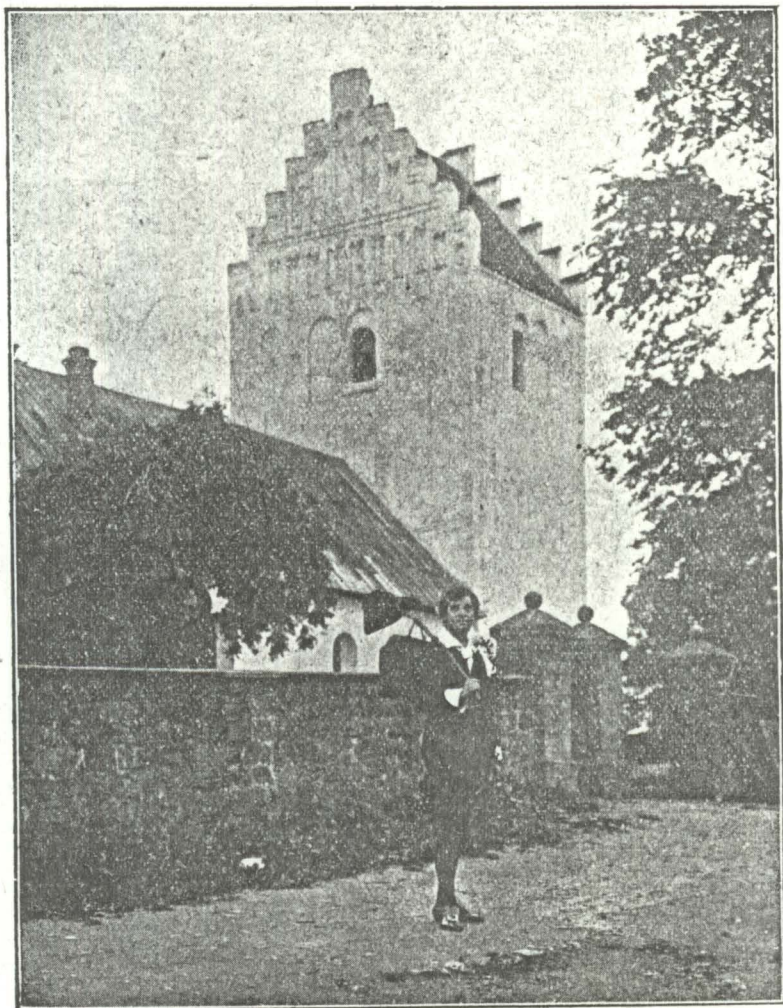

Ambrosius

Ved den gamle Kirke.

Kunstfilm i 17 Afdelinger.

Hovedrollen udføres af Hr. Skuespiller Aage Fønss.

Filmen er fabrikeret af Potorama, Aarhus.

AMBROSIUS

Hovedpersonerne:

Baronen..... Philip Beck.
Abigael, hans Datter ... Marie Niedermann.
Junker Claus ..... Aage Schmidt.
Jørgen Kammertjener .. Alfred Cohn.
Degnen ..... Aage Bjørnbak
Bodil ..... Jenny Roelsgaard.
Ambrosius Stub..... Aage Fønss.

Isenesættelsen: Gunnar Helsengreen.

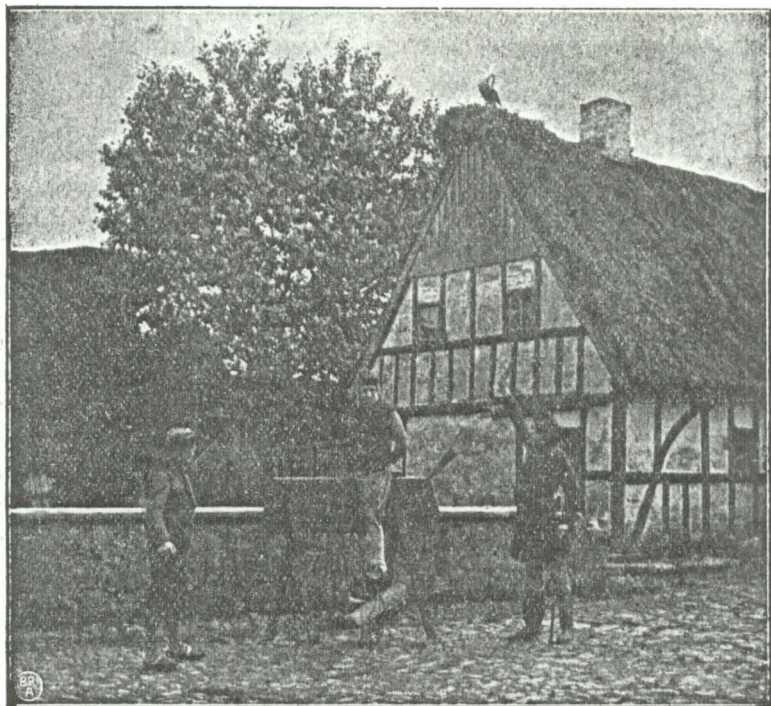

Første Gang vi træffer Ambrosius Stub ser vi ham glad og sorgløs vandre syngende henad Landevejen — han synger omkap med Lærkerne — og han har ogsaa særlig Grund dertil idag, thi hans Maal gaar imod hans nye Plads hos Baronens, hvor han skal indtage en beskeden Skriverplads; men for ham er det dog Penge, og nu Omgivelserne — ak ja, nye Omgivelser — det kommer vor kære Ambrosius til at fortryde mange Gange, thi en ukendt og mægtig Fare venter ham paa hans nye Opholdssted, en Fare, han aldrig før har tænkt sig at skulle forblindes af, nemlig Kærligheden. Allerede ved første Øjekast bliver han forelsket i den skønne, men saare hovmodige Abigael. Hun har sammen med sin Kammerpige hørt hans glade Sang ude paa Vejen, og hun beder ham synge en Vise for sig. Han gør det, og hun mærker snart, at hun synes bedre om Skrивeren end godt er for hendes høje Byrd. Men for ikke at Bodil skal fatte Mistanke til hendes Kurmageri med Ambrosius, meddeler hun hende, „at Skrивeren inden en Maaned skal ligge forelsket paa Knæ for hendes Fødder“. Det morer hende, den Leg med et Menneskehjerte.

Paa Baronens Gods indtræffer imidlertid Abigaels retmæssige Bejler, den unge og saare latterlige Junker Claus. Ogsaa ham har Abigael til bedste, omend der dog her kan være Tale om en vis Berettigelse dertil. Ambrosius' Stilling paa Baronens Gods viser sig snart at blive vanskelig for ham. Mange Fjender dukker der op, først faar han Ridefogeden til Uven, da han paa Vejen til sit Kammer bliver Vidne til, at denne prygl en fattig, gammel Bondemand, fordi han har forsét sig paa en Dragt Brænde. Træhesten smager Ridefogden

udmærket, derimod ikke Ambrosius; med ungdommelig Ilterhed støder han Bøddelen bort og hjælper Staklen ned. Ridefogeden finder sig, rimeligt nok forresten, ikke i Fremmedes Indblanden i sine Rettigheder og forlanger, at Ambrosius skal gaa med ham til Baronen.

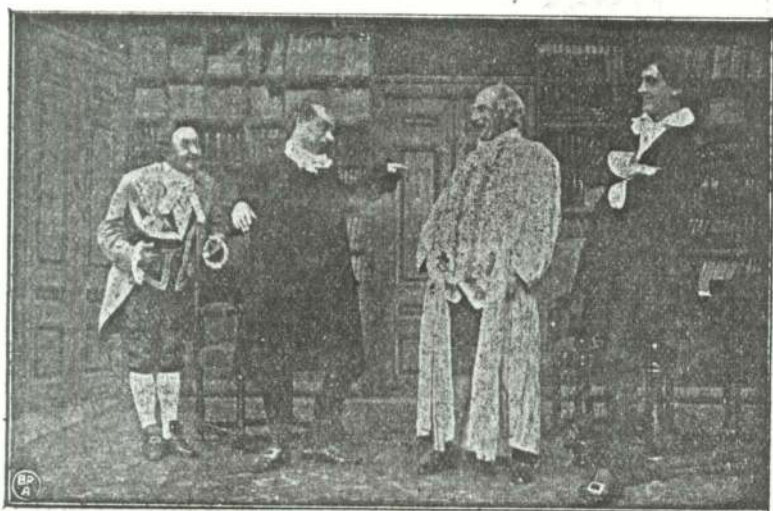
Baronen tager Sagen ganske anderledes end Ridefogeden har tænkt sig det, og da han yderligere faar at vide, at det

Den fattige Bonde rider Træhesten.

var en stakkels Værkbruden, der havde redet Træhesten, saa ender hele Sagen med, at den tjenstivrige Ridefoged faar en ordentlig Røffel af Naadigherren. Abigael, som under alt dette bestandig har holdt Øje med Ambrosius, fatter nu en skæbnesvanger Plan for denne. Hun beder sin Fader, om ikke nok den unge Skriverkarl maa faa Lov til at lære hende at synge

og spille paa Luth. Baronen indvilliger straks i det, og med en Hilsen til Ambrosius forlader alle Haven og begiver sig op paa Slottet, med Undtagelse af Jørgen Kammertjener og Ridefogeden, denne sidste er endnu ganske ophedet af Raseri imod Ambrosius; og Jørgen Kammertjener, der straks har set en farlig Konkurrent i denne til Herskabets naadige Bevaagenhed, ophidser den dumme Ridefoged saa godt han kan, og Ridefogeden lover at hævne sig.

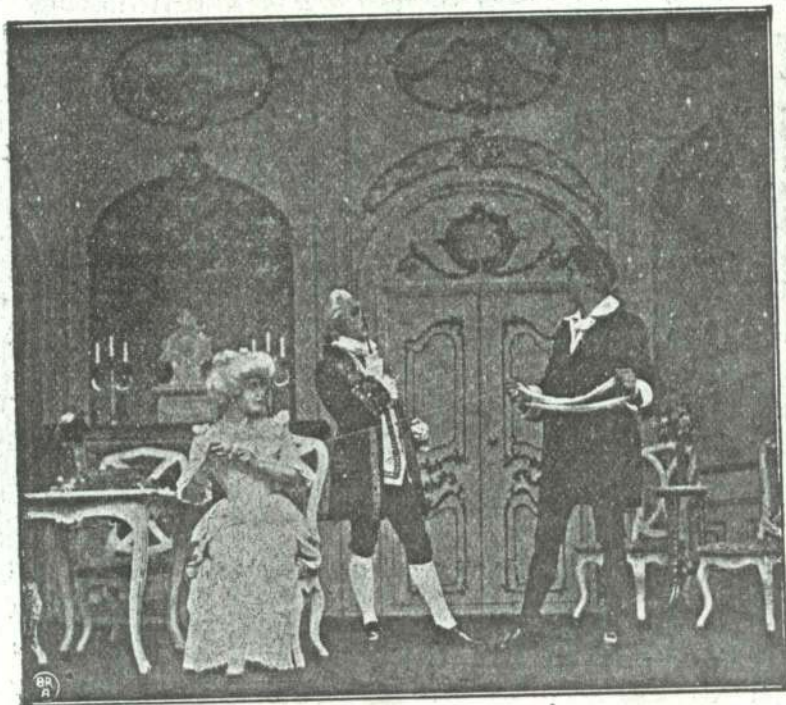
„Han har kaldt mig for er Hane!”

Da nu Jørgen Kammertjener senere hører Ambrosius' kønne Sangstemme, er det ham en let Sag ogsaa at faa Per Degn opflammet imod vor Ven. Han fortæller Degnen, at Ambrosius søger Pladsen i Kirken paa Godset som Forsanger. Herover bliver den skikkelige Per Degn helt ude af sig selv; hvorledes han kommer fra sit Spil med Ambrosius, sér vi bedst, idet denne kalder ham en Hane, uh, da bliver han saa rasende, at han slet ikke kan styre sig selv. Imedens driver Abigael sit Spil med Ambrosius, og medens Jørgen Kammer-

tjener hører paa det, sender hun Bud gennem den lille Bodil, om han ikke nok vil gaa en Tur med hende i Haven, for at samle Blomster sammen med hende til Botaniktimen. Efter en saare skøn Tur i Haven vender Abigael og hendes trofaste Ledsager tilbage med Favnen fuld af Markens skønne Blomster.

Ambrosius, der nu er sikker paa sin alvorlige Forelskelse i denne skønne Dame, taler i Sprogets skønneste Farver til hende: „Hvad er vi Mennesker i Grunden andet end Markens skønne Blomster? De formerer sig og dør, hvad gør vi Mennesker egentlig andet?“

Vel født er vel en Trøst,
men bedre velopdragen,
vel gift er Livets Lyst,
vel død er hele Sagen.

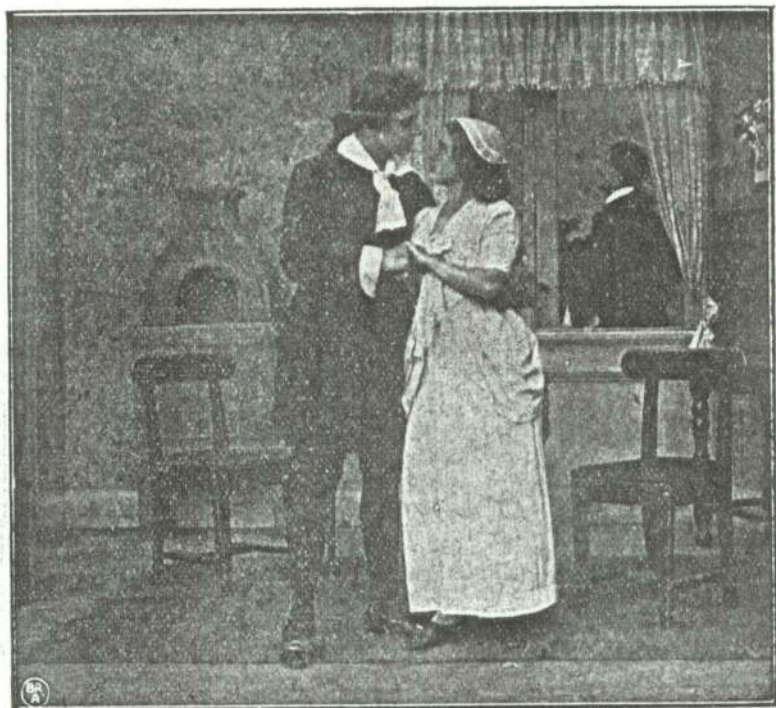
To Bejlere.

Abigael giver nu Ambrosius en skøn Rose — da i det samme hendes tilkommende Ægtemand, Hr. Junker Claus, træder ind. Abigael bliver fortrædelig over hans Komme, thi hun finder saare stort Behag i sine Samtaler med Ambrosius. Men for ikke at fornærme sin fornemme Bejler griber hun en Blomst fra Samlingen paa Bordet. Junker Claus, der

Den kedsom Vinter gik sin Gang.

ikke har fjerneste Idé om Blomsternes Navn, spørger med sit dumme Ansigt paa, hvad denne her hedder. „Det er en Linaria,“ svarer Ambrosius, men da vor gode Junker Claus stadig staar uforstaaende, oversætter Ambrosius det for ham. „Paa godt Dansk hedder det Torskemund!“ Tableau! Selvfølgelig bliver Junkeren rasende over Forsmædelsen, men de andre

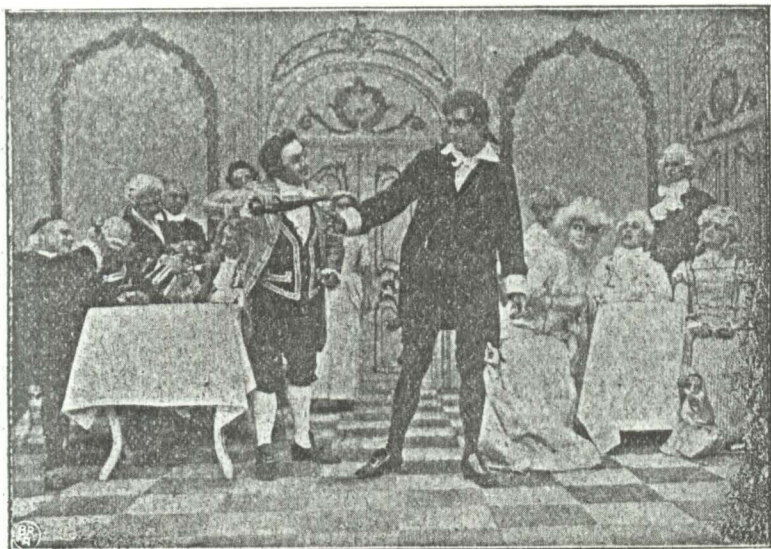

Hans Lauritzen og Bodil.

bare morer sig over ham. Jørgen Kammertjener er ikke længe om at regne ud, at Junker Claus er rasende paa „Skriverdrengen“, og snart faar han ogsaa denne imod Ambrosius. Og Hævnens Time lader desværre ikke vente længe paa sig. I Aften er der hos Baronen netop stor Festivitet i Anledning af Abigaels og Junker Claus' officielle Trolovelse, og intet er rimeligere, end at Junker Claus faar arrangeret det saaledes, at Skriveren kommer op i Festsalen og forlyster Selskabet med en lille Sang, saa skal han — Jørgen Kammertjener — nok sørge for, at Ambrosius faar saa meget at drikke, at han bliver fuld og laver Skandale.

Festens Time kommer, og alt gaar programmæssigt, men Ambrosius, der allerede er noget beskænket nede fra Folke-

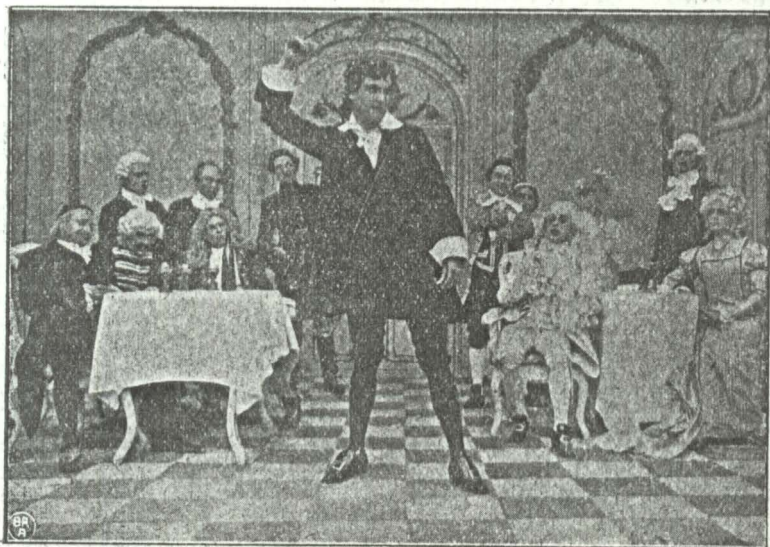

„Et lille Glas til?”

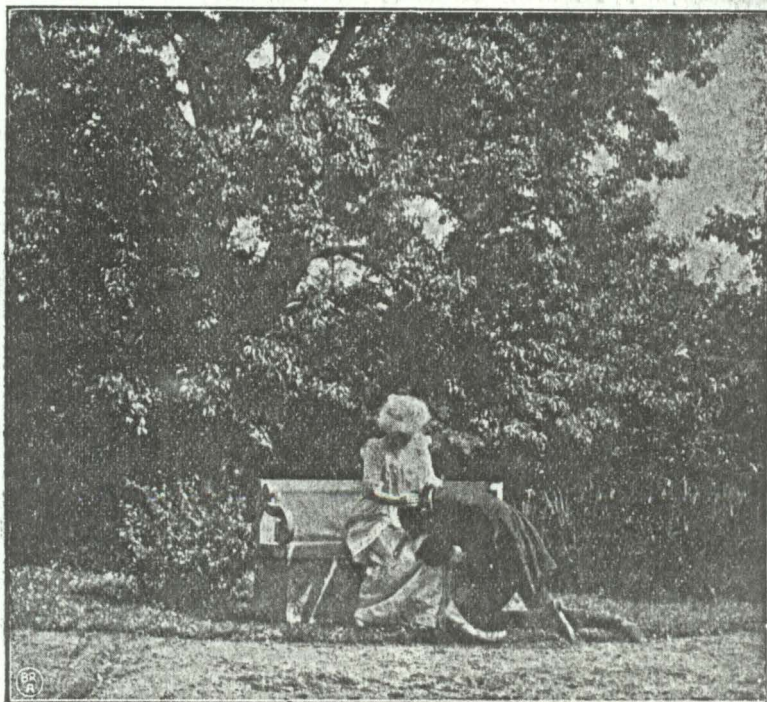
stuen, bliver nu af Abigael opfordret til et Møde i Haven — ved det store Træ — for hun er nemlig bange for, at han

Trolovelsesfesten hos Baron.

Vinen virker.

For sidste Gang.

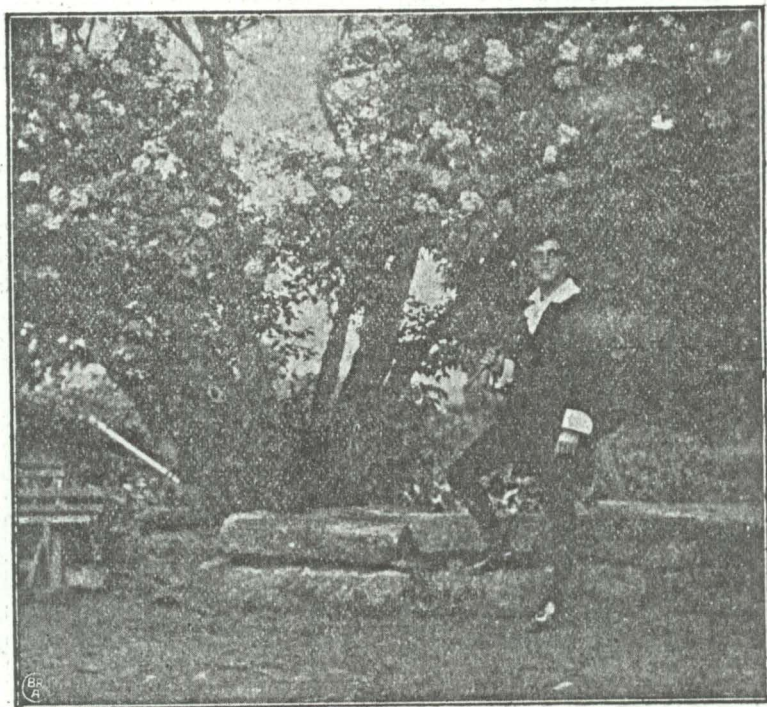
Afskeden.

„Se, naadige Jomfru, dèr gaar han”.

nu i Aften, i denne ølebre Stund, skal lave Forstyrrelse i Højtideligheden.

Medens nu Ambrosius forlyster Selskabet med sin Sang, lister Abigael stille ud af Stuen, men Ambrosius, der stadig bliver beværtet af den snedige Jørgen Kammertjener, bliver nu hedere og hedere i Hovedet af Vinen, og vist ikke mindst

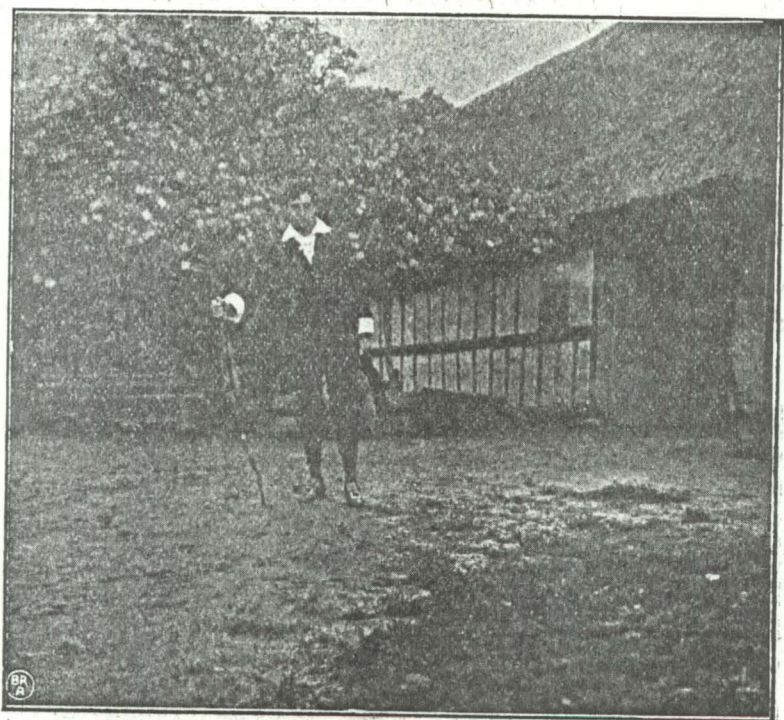

Ambrosius Stub.

af Kærlighed til den skønne Abigael. Pludselig kaster han Luthen fra sig, og som en afsindig styrter han ud i Haven, — ud til sit Hjertes Attraa.

Fortvivlet kaster han sig for hendes Fødder, men hun, der mærker, at en Katastrofe vil indtræffe, griber nu overtværs, beder ham rejse sig og ikke tro paa noget af alt det, hun har sagt.

Ambrosius er nu af Natteluften blevet en Del afsvalet, klart ser han Sandheden lige i Øjnene, og da Baronen og Selskabet kommer til, og han saa hører Abigael forsvare sin Opførsel med, „at det kun var et uskyldigt Væddemaal“, ja, da ser han alle sine skønne Forhaabninger fuldstændig sønderknuste. Stille tager han Rosen frem, som Abigael har givet

Ud i Verden.

ham, lader den som et Punktum paa hans skønne Drøm falde ned for hendes Fødder.

Langsomt drager han bort, ud i den store, vide Verden. Hvad hjælper det ham, at Abigael samler Rosen op og fælder en Taare paa de visne Blade.

Hans Sommer er forbi — — —

